

13

KIS HATAP

HAJUBA. (Lásd a 219. l.)

14. szám — 1874.

VII. kötet.

KARBUNKULUS KIRÁLYFI
 esodás története,
 MIKÉPEN KERESTE ÉS NEM
 TUDTA MEGTALÁLNI BAJUSZÁT.

(Vége.)

KARBUNKULUS királyfi kitűnően tudott uszni, de soha sem gyakorolta magát, terhére esett az uszás és került, ha csak lehetett. Hanem most az egyszer látta, hogy azt semmiképp sem kerülheti el, mert ha uszással nem menekül, bizony ott leli halálát a tenger közepén. Neki-rugaszkodott tehát amugy igazán s néhány óra múlva eljutott arra a helyre, a hol a tengervizi tündérek laknak. Hol van ez a része a tengernek, azt a térképen persze kissé bajos volna megmutatni: hanem annyi bizonyos, hogy Meseországban van ilyen tenger.

Midőn tehát Karbunkulus herczeg ide ért, már nagyon ki volt fáradva s ugyancsak nagyokat fujt és keservesen küzdött a hullámokkal. A part pedig még mindig nem látszék közel s Karbunkulus herczeg már-már attól tartott, hogy végkép ellankad s aztán elmerül és megful a tengerben, midőn hirtelen mellette termett egy jószívű vizi tündér és így szólt:

„No, te szegény földi ember, látom, hogy nagyon fáradt vagy. Ül a hátamra, majd viszlek.“

Karbunkulus herczeg nem mondatta ezt magának kétszer; rögtön fölkapaszkodott a vizi tündér hátára s erősen megfogózott a tündér szép, hosszú zöld hajába. És még ekkor is megint

csak régi önző gondolatai tértek vissza: azon törte a fejét, valjon ebből a hosszú zöld hajból nem csinálhatna-e magának szakált? Aztán próbálgatta, nem lehet-e a tündér hajából kitépni s koronként czibálgatni kezdé.

„Ne czibáld a hajamat, te csacsi!“ förmedt rá a tündér, „mert mindjárt bedoblak a vízbe.“

A királyfi megijedt s veszteg maradt és így szerencsésen eljutottak a tündér lakásába, a korálbarlangba, hol Karbunkulus herczeg végre szárazföldre léphetett. Lerázta magáról a vizet, nagyokat fujt s aztán sokáig némán bámult a vizi tündérré, ez pedig vissza reá.

Ugy látszik, Karbunkulus királyfi kövér, csupasz pófája nagyon megtetszett a vizi tündérnek, mert hosszú hallgatás után egyszerre így szólalt meg:

„Tudod-e mit? Én a vizi tündérek királynéja és özvegy vagyok. Te légy férjem, akkor te is tündérré fogsz változni és királya leszel a korálbarlangoknak. Ez így jó lesz, ugy-e?“

Karbunkulus herczeg semmiképpen sem találta jónak a dolgot; épenséggel nem volt kedve arra, hogy egy zöld haju vizi tündér férje legyen s egész életén át a sós tengervízben lubizkoljon. Hanem ezt nem merte egyenesen kimondani, félt a vizi tündér hatalmától s azért csak kifogásokat keresett és így szólt:

„Szép, nagyon szép ... hanem én erre nem voltam elkészülve, nincs nálam jeggyűrű ...“

„Oh, az nem baj, van nálam,“ szólt a vizi tündér s a barlang egyik

zugából jeggyűrűt

„Na a király „Hanem fogunk jünk.“ (mondta, én a köve den nap szer ebé romszor, mindig husnak k soha sem

„Ma vizi tündér hallott marhahu

„Mi a marha és füstöl szén az házi assz

„Mi a vizi tündér

„De

„Ha hetsz vizi királya.

látsz több

Ezzen hullámok

kulus ki

ennek, vizi tündér

volna, h

koljon. F

tott, mer

zugából azonnal előhozott két arany jeggyűrűt.

„Nagyon szép, nagyon szép!” szölt a királyfi s ujjabb kifogást keresett. „Hanem elébb jöjjünk tisztába, miként fogunk élni, nehogy később veszekedjünk.” (Ezt persze szintén csak azért mondta, hogy időt nyerjen.) „Tehát én a következő feltételeket szabom: Minden nap tizennégy órát alszom és hétszer ebédelek, még pedig délelött háromszor, délután négyszer és délelött mindig marhahusnak, délután disznóhusnak kell asztalomon lenni, — halat soha sem eszem.”

„Marhahus? Disznóhus?” szölt a vízi tündér bámulva, mert soha sem hallott még efféléőről. „Hát mi az a marhahus meg disznóhus?”

„Micsoda? Te azt sem tudod, mi a marhahus? Talán a vesepecsenyét és füstölt sonkát sem ismered? No hiszen az szép háztartás lenne, ahol a házi asszony még ezt sem tudja.”

„Minálunk csak halat kapni,” szölt a vízi tündér.

„De én halat nem eszem.”

„Ha nem eszel halat, nem is lehetsz vízi tündér, sem a korálbarlang királya. Éljd boldogul, engemet nem látsz többé.”

Ezzel a vízi tündér beugrott a hullámok közé és eluszott, — Karbunkulus királyfi pedig nagyon megörült ennek, mert ekként megszabadult a vízi tündérségtől, mely arra kárhoztatta volna, hogy örökké a tengerben pacsokoljon. Hanem öröme nem sokáig tartott, mert végre is megemlékezett arra,

hogy itt egymagában, elhagyatva áll a kis szigeten, a tenger közepén és aligha jö valaki segítségére.

Elgondolkozva ült a sziget partján és bámult a víz szélén uszkáló halaccákra, a parti homokon czammogó tengeri madarakra, midőn egy vén tengeri rák előmászott a vízből s ősei szokása szerint nagy lassan kapaszkodott fölfelé. Egy sirály, mely épen közel sétált, meglátta és így szölt hozzá:

„Hohó! Rák czimbora, hol hagyta az egyik ollódat? Elvesztetted? Mért nem keresed meg?”

„Hm! hiszen tudod, hogy hiába keresném,” felelt a rák nyugodtan.

„Hiába?” kérdé a sirály csodálkozva.

„Persze hiába!” szölt a rák. „Akármeddig keresném, nem találnám meg, és még ha meg is találnám, nem nyernék semmit, mert nem lehetne többé visszailleszteni. Így hát csak haszontalanul fecsérelném az időt. Ez pedig tisztességes, becsületes rákhoz, a ki tudja kötelességeit, nem illik. Élek nyugodtan tovább, teljesítem kötelességeimet s majd idővel magától is újra megnő az ollóm.”

Karbunkulus királyfi nagyot ámult e beszéd hallatára. Nagy szeget ütött ez a fejébe s hosszas gondolkozás után így dörmögöt magában:

„Hm! Hogy is mondta... mint becsületes rák, teljesítem kötelességeimet... hát ha én mint becsületes rák... nem. — mint királyfi úgy tennék, az ollóm... azaz nem... a szá-

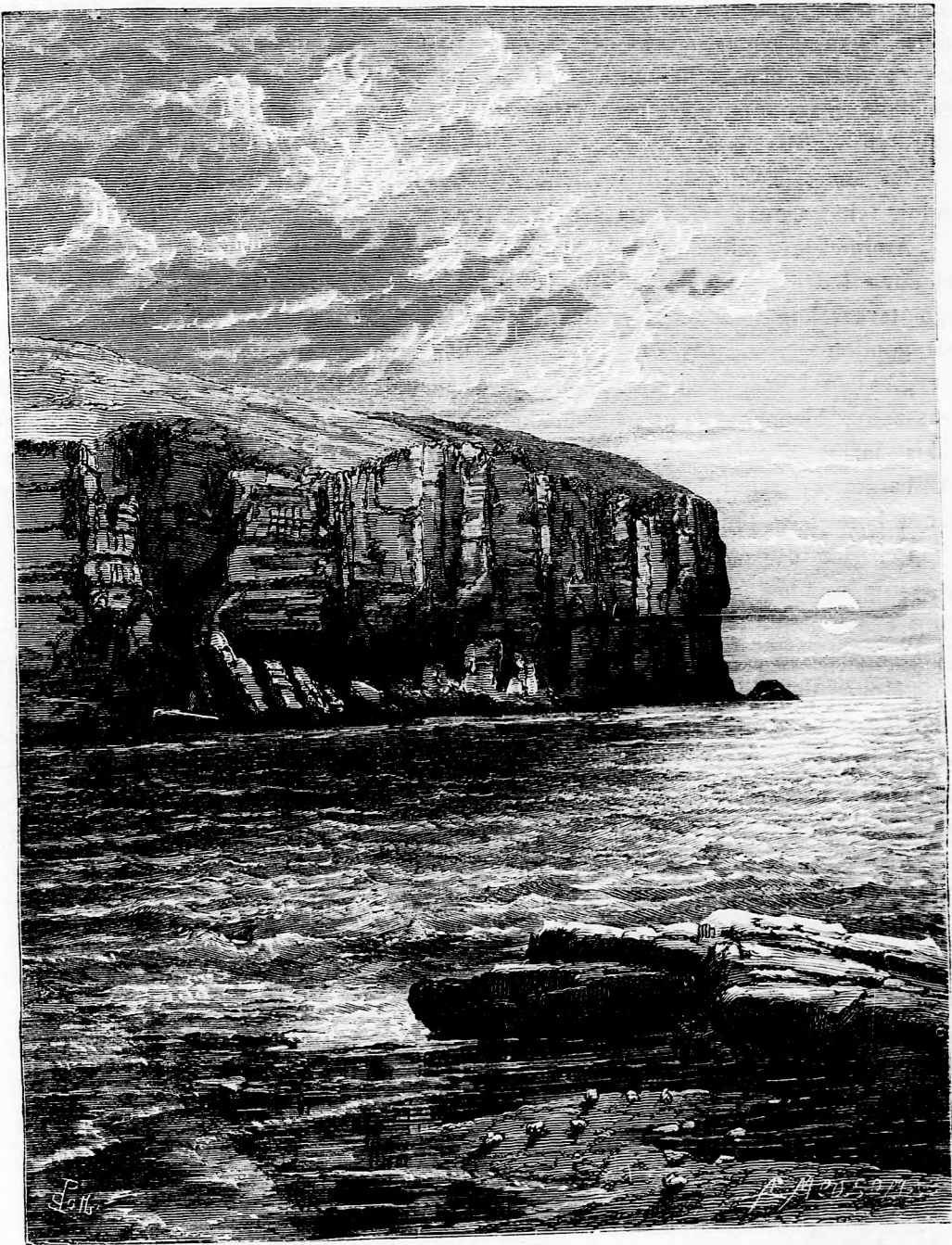
(Folytatása a 214. lapon.)

KÉP A SZENT HAJDANBOL.

ESURREXIT, föltamadott
A sir sötét mélyibül
Az Úr és a nagy világon
Fény, üdv, malaszt elterült.

Mondjátok meg, a keresztény
világ ezen napot melyik ünneppel
üli meg? F. b.

HELGOLAND (Lásd a 219. l.)

(Folytatás a 211. laphoz.)

kálam talán magától is megnőne. Jó volna talán követni e vén rák példáját... hátha okosat beszélt?... Ha a rák ollója megnőhet, mért ne nőne meg a királyfi szakála is?”

És mert e kérdésre nem lehetett felelni, tehát nem is felelt rá senki.

Amint így földre süttöt szemekkel gondolkozék, tekintete néhány csillogó tarka kagylóra esett s ilyenformát gondolt:

„Az én kis hugom, Iluska királykisasszony, bizonyosan nagyon örülne e kis tarka kagylóknak. No megállj, rák barátom, megpróbálom én is egyszer a kötelesség teljesítését.

Lehajolt és szedegette a kagylókat, míg minden zsebe tele volt, háta pedig a sok hajlongástól egészen megfájult.

„Hm? Valjon a hátfájás szintén a kötelességek közé tartozik-e?” gondoló a herczeg. „Nem mulatságos, az bizonyos. Valjon minden kötelesség teljesítésénél megfájul az ember dereka? Kár volt meg nem kérdezni a vén ráktól. No, sebaj, ha megszokom, nem fog fájni.”

És így Karbunkulus királyfi, tudta nélkül is, egy jó gondolatot ejtett ki.

Miután még egyszer jól megfontolta, mit tehet veszedelmes helyzetében, elhatározta, hogy az egyetlen mentő módhoz folyamodik: megkísérti visszazsuzni haza.

„Azt hiszem, most kötelességem zsuzni, a mennyire csak bírok. Csupán így menekülhetek, — tehát előre!”

Bátran beleugrott a tengerbe és vitézül uszott, oly szaporán, hogy nem sokára szerencsésen elérte a partot és haza jutott apja országába.

Amint partra lépett, egy kis pacsirta vig dalolással üdvözölte, aztán folyton előtte röpkedett, mintha az utat akarná neki mutatni hazafelé.

„Nem lehet föladatam, hogy ezt a pacsirtát megöljem,” gondoló a herczeg. „Pompásan érzem magamat az uszás után s ez a pacsirtadal is oly kellemes! Pedig ugyancsak elfáradtam a hosszas uszásban s a kagylógyűjtéstől megfájult a derekam. Máskor kövel szoktam dobálni a pacsirtát, de ma erre semmi kedvem. Szeretném tudni, valjon van-e annak valami kellemes következménye, ha az ember egyszerűen teljesíti kötelességét és nem gondol magára? Kár volt nem kérdezni a vén ráktól.”

Midőn a palotába ért, mindeneke előtt Iluska herczegkisasszonyhoz sielt s átadta neki a szép fényes kagylókat. Iluska roppantul megörült, tapsolt, ugrált, aztán nyakába ugrott Karbunkulus királyfinak s összecsókolgató.

„Nagyon szép tőled, hogy gondoltál reám! Jó fiu vagy, Karbunkulus és én szeretlek is ám.”

Legelőször történt, hogy Iluska megcsókolta Karbunkulust s a királyfi maga sem tudta mért, de oly boldognak érezte magát, midőn kis testvérét ölébe vette, hintázta, tánczolt vele s együtt játszottak tovább egy óránál.

„Különös,” gondoló aztán Karbunkulus herczeg, „ezelőtt soha sem érez-

tem ma hiszen nem is érez az soknak

És

sam a hogy K az új jesitette

bele a hez, ke boldog

elégedet soha. szakála megfele

minden mi tör dolt a

tem magamat ily boldognak . . . pedig hiszen most sincs meg a szakálam . . . nem is ettem . . . Talán bizony örömet érez az ember már az által is, ha másoknak örömet okoz?”

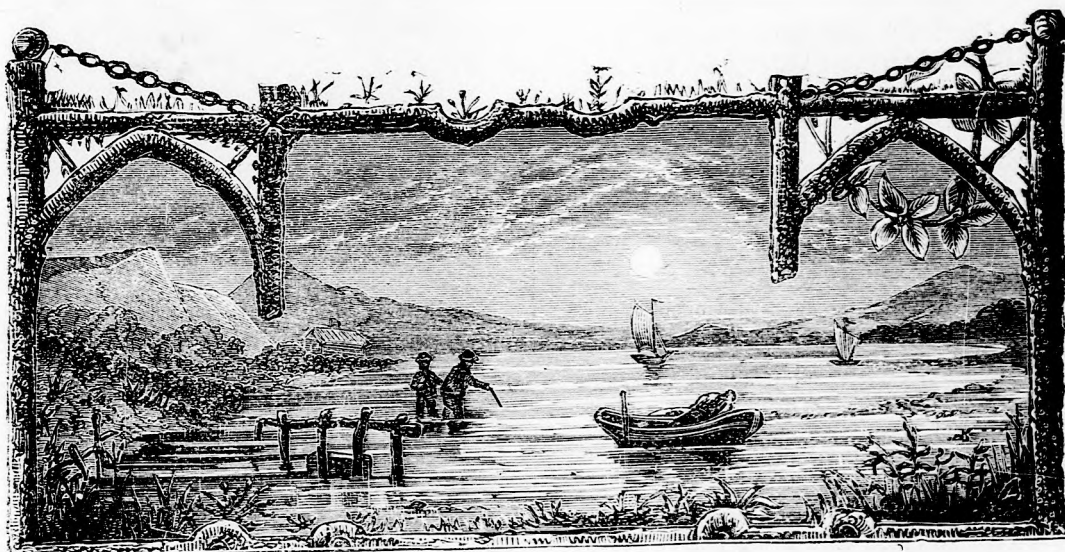
És hogy nagyon hosszúra ne nyujtsam a mesét, röviden megmondom, hogy Karbunkulus királyfi tovább haladt az új ösvényen s lelkiismeretesen teljesítette kötelességeit; néha megfájult bele a dereka, néha nem jutott ebédhez, keveset aludt, — de viszont sok boldog órája is volt s oly nyugodtnak, elégedettnek érzé magát, mint ezelőtt soha. De a legfurcsább az volt, hogy szakála kereséséről csakhamar teljesen megfeledkezett s végezte dolgait, mint minden más derék királyfi. És ime, — mi történt! Mikor legkevesbbé gondolt a szakálára, egy reggel azt vette

észre, hogy valami szurósat érez arczán; megnézte a tükörben, — hát szép sűrű, fekete szakál kezdett nőni állán.

Mikor huszonötödik évét betöltötte, oly szép szakála volt, hogy minden ember megbámulta s fölkiáltott: „Ejnye! de gyönyörű szakál!”

Karbunkulus királyfi, ámbár örült a szakálnak, most már mégsem tördött vele s épen nem volt rá hiu. És midőn az öreg király halála után Karbunkulus lépett a trónra és mint király uralkodott sokáig, szintén eszében tartotta mindig a vén rák szavait s bölcs, tevékeny király volt, kit atyjaként szeretet az egész ország.

Ez volt Karbunkulus csodás története, miképen kereste és nem tudta megtalálni szakálát, míg a szakál végre magától megnőtt.

Nevezetek meg ötven tárgyat azok közül, melyek e rajzon láthatók.

BÜNHÖDÉS.

Enye karmos, gonosz cicza! . .
Igy cselekszel? Hát illik a?
Az én kedves kanárimat
Te vén bűnös agyon martad.

Már most cicza, bár sajnálom —
Meglesz a szorn ű statárjom :
Az ujdonúj kötőfékkel
Az ereszre most kötlek fel.

Hé nyivákolsz, hé miákolsz?
Kapkodsz fűhöz, kapkodsz fához?
Nincs pardon! A kis madárka
Megboszultatását várja.

És most ide a kötéllel
A bucszutatódat nyogd el.
Egy-kettő és . . . remegsz nemde?
De légy most megkegyelmezve.

Most ezegyszer, utoljára! —
Nem út halálod órája.
Félelmeddel megbűnhödtél —
Eredj cicza, szaladj és élj!

Élj tovább te gonosz cicza!
Élj — de ne erőddel vissza!
Magadnak jól megjegyyezved:
Az erősnél van erősebb!

A P R Ó V T É Z

I.

Hu hu hú! Ne, ne, ne!
Jön egy ember fekete.
Bizonyosan az ördög ő —
Vagy ha nem: a kéménysöprő.

II.

Még sem érett a kadarka,
Laczkó már szedni akarta.
De egy kutya, éber tarka
Vad Laczikát majd meg marta.
Ugat, morog,
Nyála csorog
Szeme forog —
No, ez lesz a hadd el hadd! . .
Hanem Laczkó nem is rest ám —
Fogja magát, elszalad!

„Sz.
Köz
Valj
Hát

Mil
Ha
Im
Az

V T É Z E K.

III.

„SZALADJ innen ember, állat!
Közel ne jöjj, mert halálod!”
Valj' ki e vad, ki lehet ő? . . .
Hát csak — madárijesztgető!

IV.

Mily bátorság! Mily merészség!
Hamar! Szaporán! Segítség!
Ime, szörnyű fenevadak —
Az ám, — szelid házi nyulak.

PÁLYAFÖLADVÁNY APRÓ RIM-KO-
VÁCSOKNAK.

Füstölög a tűzi hegy.
Füstje föl az égbe (. . . .),
Istennek oltára tán,
Ott a kéklő tenger parton
Middn tüzet, füstöt (. . .).

Lángja mindent fölemészt
Minden embert futni (. . . .)
Nappá teszi éjjeid'
Ő dönté meg hajdanában
Herculanum s (. . . . .).

A hiányzó szót annyi pont jelöli, amennyi betüből e szó áll.

A sorsolás által elsőnek kihuzott helyes megfejtő jutalma egy igen díszes, pompás színezésű képekkel ellátott s kiválólag vonzó olvasmányt tartalmazó könyv.

Határidő: a „Kis Lap” 16-ik számának megjelenési napja, tehát mához két hét.

A FURCSA DOBOS.

VOLT egy dobos,
Kicsit pupos.
Dobját a hátára véve
S az ütőjét a kezébe —
Bejárta ő
Ungot-Berket —
Ismerte őt
Minden gyermek.
Kicsi ember, nagy a dobja,
Rájt a bánatát dobolja.
De azért a
Gyerek-sereg
A bánatán
Nem kesergett.
S mentül jobban ütögette,
Annál jobbizün nevette.
Azt tartotta
Hogy a dobja
Két országban, száz megyében
Vagy tán a világon épen:
(Mért henczegett? bizony nem tom.)
A legdicsőbb instrumentom.
Kell keringő, csárdás, polka?
Takarosan kidobolja.
És a mikor bevégezte,
Czifra tollas
(Dekopottas)

Sipkáját megeresztette.
És ha így a krajczárokat
Gondosan beszedegette:
Valamennyit a dobjába
Kicsi, likon beletette.
S haza érve (nem volt bolond,)
Megint mind kiszedegette,
Szedte-vette
Fikom adta
Mulatságos kis dobosa!
Volt neki a dobszó mellett
(Ha már unták és nem kellett)
Még egy furcsa tudománya;
Fölajánlja.
Abból állt, hogy szemet húnyva
Mind megmondja,
Kitalálja bizonyosra,
Ki az, a ki üt a dobra.
És csakugyan: szabót, vargát,
Baktert rektort mind eltalált.
Csodálkoztak az emberek,
Fizettek és tovább mentek.

Hanem egyszer, no csakugyan
A pohos dob nagyot puffan.
Ilyen ragyot
Még nem hallott.
Valjon ezt is eltalálja?
Megpróbálja —
De nem akad a nyitjára.

A dob még nagyobbat dobban
A mennykő se dörren jobban —
Megijed a jó dobos
Hej, no most
Ki is nyitná a szemét.
Jaj, de két
Csontos ujjú hideg kéz
A szemére leplet tész.
Hát bizony a — Halál volt.
Szegény kicsi dobosa
Nem találgatott soha
Már ezentul s nem dobolt.
Takarodót vertek neki —
Ment, ahova mindnyájunknak
El kell menni.

— A hi

Élt egyk
Egy retten
Helgo, v

Állatot is

Évek ezr
Vizben á

Embert,

„Meredj

Sa hány
Szolgálj
Órók éle
De ha e

És így l

S a ki f

Vad fok
S a bor

I
A
tráiai
— ol
teni s
szégye
mozdu
nek, h
tizenk
ket te
erős
kon
a mit
ha cs
val e

*) Ker

HELGO LAND. *)

— A híres tengeri sziget-fürdő meséje. —

(Képpel a 213. lapon.)

ÉLT egykoron az északi tenger mélységes méhében
Egy rettentő vad szörnyeteg tüzet hányva az éjféltben.
Helgo, volt a neve s a hány ember hozzá közel

lépett —

Állatot is, minden élő: kegyetlenül összetépett

Évek ezredén keresztül a fenekén folyton ott ült.
Vizben állva mindig hányta a nagy tüzet és ki
nem hőlt.

Embert, állatot pusztított — mig végre így szólt
az Isten:

„Meredj kővé és örökké lakjál a sötétlő vízben!

Sa hány embert elpusztítál, ugyanannymak ezentúl
Szolgálj te most az üdülés kifogyhatlan forrásaúl.
Órök *életteddel* lakolj ezereknek *halálaért* —

De ha *egyét* megmentettél, malasztos bocsánat-
tom ért

És így leve. *Helgo* le a tengerbe mint szikla
merült

S a ki felé evezett, az nem rémült már, hanem
örült.

Vad fokain az egészség, az élet virágja fakadt,
S a bordáit mosó vízben holt ezentúl már nem
akadt.

KENGURU-VADÁSZAT.

A KENGURU (ugrancs) — az ausztráliai benszülött kevés négylábuak egyike — oly állat, a melyet üldözni és elejteni semmiféle vadásznak nem válik szégyenére. Ezen állatok bámulatos gyors mozgulataikkal roppant erőt egyesítenek, hatalmas hosszú hátulsó lábaikkal tizenkét — husz láb hosszú szökéseket tesznek. A kenguru-vadászatra igen erős és bátor ebek kellenek; és a sikon e vadászat kitünően mulatságos, a mit tetemesen fokoz azon tudat, hogy ha csak a kenguru tisztán gyorsaságával el nem szökik, különben el nem

*) Keressétek ki a mappán.

veszhet. Semmi utközben eső árok vagy bozót el nem rejti őt, és az egész idő alatt folyvást szem előtt van. Ha már nagyon megszorítják, szembe száll, hátát valamely partba, kőszirtbe, vagy fa tövébe megvetve, oly határozott ellenállást fejt ki, mely a legvakmerőbb medvevadász szívét is gyönyörrel tölti el. Hosszu hátulsó lábain felegyenesedve, rövidebb elsőlábaival, ha elérheti, megragadja az ebet vagy embert, és úgy magához szorítja, mint a medve az ellenségét, mindaddig, mig hátulsó lábait is működésben hozhatja. Ezek hosszú, éles, metsző karommal fegyverezvék fel, a melylyel ellenségét felhajtja, és a legveszedelmesebb sebeket ejti rajta. Ha egyszer el van ejtve — az ugrancs becses zsákmány; husa jó eledel, a „kengurufark-leves“ jobban minden ökörfark-levesnél a világon, farka tehát többet ér a róka farknál, a mely az angol sportsman oly hő vágyának tárgya, és bőre kitünő, sokkal erősebb és tartósabb az ökörbőrnél, s a mellett oly puha hajlékony mint a fiatal kecskéé. Ausztrália városaiban szélteben kengurubőrből viselnek csizmát, a melyek tartósabbak a közönségeseknél.

H A J U B A !

(Képpel a czímlapon)

Kis baba,

Hajuba!

Vége, nem játszunk mi már ma —

Int a kis ágy, int a párna.

Mars aludni, kis Vicza.

Mert megharap a cicza!

Aztán holnap reggel

Ha a baba felkel:

Majd elmondja nékem

Takarosan, szépen,

Hogy kis ágyában amott

Mi szépeket álmodott.

Hajuba,

Kis baba!

UJABB MEDVEHISTÓRIÁK.

(Képpel a 221. l.)

ALAMENNYI medve közt legveszedelmesebb a szürke medve. Rettenetes vadsága miatt egyike a legfélelmesebb vadaknak s e mellett oly szívós életerővel bír, hogy csöppet sem törődik vele, ha néhány golyót kap a testébe sőt ha a legérzékenyebb részekbe: az agyba vagy szívbe kap golyót, még akkor is elballag néhány száz lépésre s csak azután rogy össze. Nem is lehet másképp megölni, mint ha szívébe vagy agyába furódik a golyó.

A szürke medve sajátos módon közelít ellensége felé. Mihelyt ellenfelét vagy zsakmányát megpillantja, föláll két hátulsó lábára s néhány másodpercig figyelmesen nézegeti; azután nekirohan oly rettentő erővel, hogy semmi

sem képes őt feltartóztatni s habár golyót kap fejébe, mégis rohan még tovább, míg végre összerogy; sokszor már végvonaglásában ragadja meg ellenségét s iparkodik rajta boszut állani.

Az amerikai indiánok roppantul félnek a szürke medvétől s a legnagyobb, legdicsőbb hős közöttük az, kinek a medve karmaiból összeállított nyakláncza van; mert ilyen ékességet csak annak szabad viselni, ki sajátkezüleg ölte meg a medvét. A szürke medve körmei öt ujjnyi hosszúak s oly élesek és kemények, mint az aczél véső. E körmeit a medve egészen úgy tudja mozgatni, mint mink ujjainkat s e hatalmas, ügyes karmok maczkónak legfőbb fegyverei.

ilyen
a hán
ságuk
nek p
sokszo
ellen,
elejter
szok j
tik a
Ha a
olyan
akad,
deme
ságra
elbu
szirt
törzs
a bor
után
helyt
medv
siet
irány
rem
hogy
csó
borj
hez
már
van,
czél
lyót
kell
öl
is o
czan
pant

Ha az indiánok rábukkannak egy ilyen medvére, összehívják annyi férfit, a hányat csak közel találják s bátorságuk hiányát sokaságukkal igyekeznek pótolni. És mindamellett, hogy sokszor százan is indulnak egy medve ellen, nem mindig sikerül a maczkót elejteniök. Az európai eredetű vadászok jobban ér-

tik a dolgot. Ha a vadász olyan medvére akad, mely érdemes a fáradságra, akkor elbukik egy köszirt vagy főtörzs mögé és a borju bögését utánozza. Mihelyt ezt a medve hallja, siet a hang irányába, azon reményben, hogy majd olcsó szerrel jó borjupecsenyéhez jut. Mikor már elég közel van, a vadász

céloz és golyót röpit agyába. Hanem ugyancsak jól kell ám célozni, mert ha a golyó nem öl rögtön, a medve még sebesülten is odarohan ellenségéhez és agyonmarczangolja.

Azt mondják, hogy a medve ropant ereje és vadsága daczára nagyon

fél az emberi szagtól s rögtön futásnak indul, ha a vadász a medve és a szél között áll, úgy hogy a szag a medve felé lebeg. Egy öreg vadász az által menekült meg, hogy a medve e tulajdonságát ismerte. Ugyanis fegyvere messze volt tőle, midőn egészen közel hozzá hirtelen előtűnt egy óriási medve

s egyenesen feléje rohant. A vadász futásnak indult. de látta, hogy így meg nem menekszik.

Hirtelen eszébe jutott a szürke medve említett saját-sága. Gyorsan kerülőt tett tehát s oly irányba állt, hogy a szél tőle fujt a medve felé. A maczkó alig érzé az emberi szagot, rögtön megfordult s nagy ijedelemmel elszaladt.

— Hanem

ilyesmi persze csak oly vidéken valószínű, hol nagyon ritkán jár ember s a medve még nem ismeri legügyesebb ellen-ségét.

A szürke medve nagyon gyorsan tud szaladni, de a jó lovat mégsem éri utól s így a lovas vadász megle-

hetős biztosságban van e'ötte. A ki gyalog jár az erdőben, visz magával egy csomó hust, melyet előbb valami illatszerrel behintett. Ha medve veszi üldözőbe, ezen husdarabokból a menekülő el-eldob időnként egyet. A medve ráakad a husra s a szokatlan illat miatt sokáig szaglálja, végre mégis megeszi. A menekülő ekként időt nyer s nem sokára eltűnik a medve szeme elől.

Mily kellemetlen dolog a medve fogai közé kerülni, azt hajmeresztőleg leírja egy vadász, kinek volt alkalma részesülni ilyen gonosz mulatságban s ki így írja le:

„A medve egészen közel volt, midőn észrevettem és rá löttem; a golyó azonban csak oldalt érte fejét s a fenevad dühösen felém rohant. Még egy lövésem volt, de mielőtt célózhattam volna, a medve már előttem állott és egyszerre földre döntött. Szó sem lehetett róla, hogy fölkeljek és futni akarjak; nem tehettem egyebet, mint hogy arczczal a földhez fordultam, nehogy arczomat harapja össze. Sokszor hallottam, hogy ha valaki mozdulatlanul fekszik és holt-nak tettet magát, a medve nem bántja. Ezt akartam tehát megkísérteni; hanem az átkozott maczkó, úgy látszik, nem hitte a dolgot s kissé jobban meg akart győződni. Rám rohant tehát s irgalmatlanul elbánt velem, összeharapdálta fejemet, nyakamat, hátamat s mikor karomat fogai közé vette, azt hittem, valami

óriási vascsavar közé jutottam. Legszörnyűbb volt, mikor koponyámat szájába vette; ajkai egészen homlokomra értek s éles fogaival mint beretvéval lehuza a bőrt fejemről. Iszonyu volt e fájdalom!

„E közben eszméletemet egy percze sem vesztém el teljesen és épen ezért, mert bizton vártam a halált, helyzetem még szörnyűbb volt. Hanem egyszerre a medve elfordult s ott hagyott, — derék vadászkutyám addig harapdálta hátulról, míg a maczkó meguntta és dühösen a kutya ellen fordult. Kutyám pedig nem ijedt meg, hanem addig csaholt, míg a medve végre bosszankodva elcammogott.

„Ekként megmenekültem, ámbár egész testem tele volt sulyos sebekkel. Azóta ovatosabb vagyok s nem szeretném, ha fejem még egyszer medve koma fogai közé kerülné.”

Az efféle veszedelem bizony megeseik a medvevadásznál; hanem azért kellő ovatossággal nem nehéz megfogni a medvét. És nemcsak az ember, hanem még gyenge állatok is kifognak a medvén, mint az egyik rajzunkon is látható, (lásd a 221. lapon) melyhez alig kell magyarázat. A medvékkel szemben itt a félénk szarvast látjuk, — csakhogy a szarvasnak gyors lába van, nagyokat tud ugrani a hegyszakadáson át, míg a medvék, midőn dühösen utána rohanak, az örvénybe siklanak s ott lelik halálukat.

A F
DÁ
De
Ne
Mi
Lin
A
S
Kö
Há
M
Há
Cs
A
Jó
Ma
Me

TALÁN

A „K
betűtalány
orsó.

Megfejt
Nina, Weh
Bakay Mar
Scholder F
Pista, Kauf
Adolf, Neur
Adél, Hanik
Hirschler H
berger Nes
rika, Haná
és Róza, F
az utolsó)
talfy Ilonka
Bertha és
Klein Anna

Az u
lány értelm

Megfejt
László Ger
dekker Sánd
rencz, Som
ger Henri

A HÁRSFA ÁRNYÁBAN.

(Képpel a 224. l.)

DÁRDÁZ a nap nagy tüzesen,
De Linkákék a hüvesen
Nem is sejtik, hogy ott kívül
Mind alél a nap tűzétül.

Linka a kis toll-labdikát
A lombokon hajítja át,
S az ütővel, melylyel dobja
Könnyedén ismét fölfogja.

Hát a táblán ottan, nini,
Mit művel a kicsi Gizi?
Hát bizony szépen rajzolgat
Csacsít, kutyát, kis madarat.

A harmadik a jó Olga,
Jó mamáját vigasztalja,
Mama búsul, hajh mert apa
Messze földre utazott ma.

TALÁNYFEJTÉS ÉS MEGFEJTŐK.

A „Kis Lap” 11-ik számában foglalt
betűtalány megfejtése: **Borsó, korszó,
orsó.**

Megfejtették: Szikszay Sándor, Unatyinczky
Nina, Wehli Zsigmond, Kohn Béla és Gizella,
Bakay Mariska, Hönig Dezső (csak az utolsót),
Scholder Hugó, Kelen Emilia és Jolán, Pflf
Pista, Kaufmann Samu, Izidor és Kálmán, Adler
Adolf, Neumann Mór, Vollák Izabella, Janka és
Adél, Hanikirs Hugó, Strasser Berta és Vilmos,
Hirschler Henrik, ifj. Kremniczky Ferencz, Wein-
berger Neszta, Mandello Emma, Habereger Ló-
rika, Hanák József, Wöber Lajos, Blancz Jenő
és Róza, Haragos László, Lázár Árpád (csak
az utolsót), Justh Ferencz, Lessner Mór, An-
taffy Ilonka, Krahl Ernő, Bossányi Elemér, May
Bertha és Ilka, Lázár Etelka, Szapáry Lőrincz,
Klein Anna, Kőszeghy Gyula.

Az ugyanazon számban megjelent képta-
lány értelme:

„Éjféli.”

Megfejtették: Rechnicz Elek, Justh Ferencz,
László Gerő, Lázár Árpád, Habereger Lórika, Hai-
dekker Sándor, Propper Czilli, ifj. Kremniczky Fe-
rencz, Somssich Jóska, Hanikirs Hugó, Schlesin-
ger Henrik, Vollák Izabella, Janka és Adél.

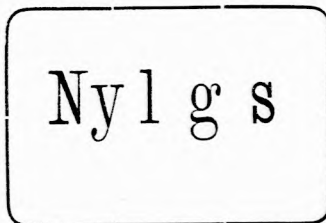
Kaufmann Samu, Neumann Mór, Adler Adolf
és Mór, Svarcz Adolf, Pflf Pista, Bakay Ma-
riská, Kohn Béla és Gizella, Scholder Hugó,
Hönig Dezső, Wehli Zsigmond, ifj. Sárközi
Kázmér, Unatyinczky Nina, Szikszay Sándor, Lá-
zár Etelka, Hoffer Lajos, May Bertha és Ilka,
Gyenes Ilka, Brazovay Margit és Vilma, Mesko
Pepi, Krahl Ernő, Lessner Mór, Antalfi Ilonka,
Lejtényi György, Szapáry György, Mocs Gyula,
Kőszeghy Gyula.

*

A „Kis Lap” 10-ik számában közlött „k”
betűs talány megfejtését utólag még beküldte:
Bossányi Kálmán.

B E T Ű T A L Á N Y.

— Boga Károlytól. —

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Fr. K. M. Bánhegyes. Sorait örömmel
olvastuk, s viszont szíves üdvözlötünket küld-
jük. — **Bossányi testvérek.** Szeretem, hogy
most már mindhárman sajátkezűleg irtok. Ele-
mér bizonynyal nem igen rég forgatja még a
tollat, de csak iparkodjál, kis fiám, majd előre
haladsz; minden kezdet nehéz. Kálmánnak elég
szép írása van, de úgy látom, kissé szeleskedik;
ha kissé vigyáznál, jobban meg lennék elégedve
írásoddal. Hogy Ilona is megszerette a „Kis
Lap”-ot, örömmel olvastam. Gondom lesz reá,
hogy ezentul is okulást és szórakozást nyerjen
belőle. — **Szapáry György és Lőrincz.** A
talányokat alig fogom használni; rendes írás-
tok azonban dicséretet érdemel. — **Lázár Etelka.**
Dehogy árurom el titkodat! Helyesen is gon-
dolkozol, midőn nem akarod, hogy a világ meg-
tudja; mert az igazi jótékonyosság nem keresi a
kérkedő nyilvánosságot, hanem csöndben, titok-
ban törli le a szenvedők könyvét. Nekem azon-
ban megsughatód, mindig örömmel fogom ol-
vasni. — **Schlesinger Henrik.** A talány nem
közölhető; hanem kilencz éves kis vitéztől ez is
elég jó. — **Mandello Emma.** (és nem Emma
Mandello). Forgó bácsinak nincs ideje, hogy
maga is talányok megfejtésén gondolkozzék;
küldd be tehát a megfejtést is.

A HÁRSFA ÁRNYÁBAN. (Lásd a 223. 1.)

Felelős szerkesztő: **Forgó bácsi**. Kiadó-hivatal: Budapest, bálvány-utca 9. sz.
Nyomatott **Deutsch testvérek** könyv- és könyomdai műintézetében Budapesten. Ára negyedévre 1 frt. 20 kr.
Megjelen hetenként egyszer 16 oldalon.